

Bogár László: Saját lábon

2013 szeptember 18. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

A miniszterelnök úgy fogalmazott, hogy az elmúlt három év legnagyobb eredménye, hogy az ország végre a saját lábára állt. A magyar nyelvben a „saját lábára áll” fordulat azt jelenti, hogy valaki vagy valami függését felszámolva önállóvá válik.

Magyarország önálló létének kérdése történelmünk egyik legkényesebb eleme, így érdemes kicsit eltöprengeni az idézett bejelentésen. Minden emberi közösség természetes törekvése, hogy függés nélkül, önállóan teremtse újra önmagát. Ez azokban az archaikus id?kben, amikor az emberi faj száz-kétszáz f?s kis közösségekben élte életét, a szó valódi értelmében volt megvalósítható, hiszen egy-egy ilyen kis közösség természet adta módon volt önálló, és igen ritkán esett meg, hogy más közösségekkel találkozott volna, a más közösségekt?l való függés pedig eleve kizárható volt.

Ám a birodalmak szervez?dését?l kezdve a világ egyre bonyolultabb függések rendszerévé vált, így egyre nehezebb az önállóság, a „saját lábon állás” kérdésének tisztázása is. Hogy egy extrém példát mondjak, ma a ritka földfémek világtermelésének kilencven százalékát Kína adja. Vagyis a világ „saját lábon állása” – beleértve ebbe a világba az Egyesült Államokat is – nem is értelmezhet?, hisz a Kínától való függés teljesnek mondható ezen a téren. És ez azért lényeges, mert a ritka földfémek az elektronikai készülékek nélkülözhetetlen elemei, és nélkülük (azaz Kína nélkül) megbénulna a világ elektronikai ipara, így tehát tulajdonképpen a modern világ is. Hosszan sorolhatnánk még azokat a mozzanatokat, amelyek a függés különböz? formái nyomán legalábbis er?sen korlátozzák a „saját lábon állást” még a leghatalmasabb országok esetében is.

Hazánkra visszatérve, horribile dictu Magyarország például aligha fog egyhamar „saját lábára állni”, mondjuk, k?olajellátását illet?en, ami motorizált világunkban a függést és az ebb?l adódó alkalmazkodási kényszert jelenti. Vagy, hogy egy még kényesebb kérdést érintsünk: hazánk pénzügyi értelemben sem áll, és egyhamar nem is fog a „saját lábán állni”. A magyar forint ugyanis nem magyar, hanem a globális pénzhatalmi rendszer Magyarországon kibocsátott és forgalomban lév? fizetési eszköze. Az államok önállósága tehát a mai globális birodalmi függések világában csak korlátozott mérték? lehet, és mindig úgy kell feltenni a kérdést, hogy vajon milyen áldozatot érdemes meghozni azért, hogy a „saját lábunkra álljunk”. Mert, hogy a szabadságnak, mint mindig, itt is ára van. (Különös is volna, ha éppen a szabadságnak nem lenne ára.) Megtehetnénk például, hogy a saját lábunkra állunk

pénzügyileg, tehát a forintkibocsátást teljes egészében a saját nemzetstratégiai céljainknak rendeljük alá. Ám a globális pénzhatalmi rendszer megtorló akciója aligha késne túl sokáig, és olyan katasztrofálisan rontaná a kamat és árfolyam-feltételeinket, hogy igen súlyos helyzetbe kerülnénk.

A dilemma lényege, hogy vajon az ország lakóinak többsége hajlandó lenne-e akár igen hosszú id?n át olyan áldozatokat hozni, amelyek a saját lábra állást tartósan meg is ?rizhetnék. Hogy ne legyenek illúzióink, legutóbb éppen a bankszövetség „üzent diszkréten” a kormánynak, és rajta keresztül persze az egész magyar társadalomnak. Finoman arra célzott, hogy a kabinet keresztülviheti az akaratát a devizahitelesek ügyében, ám ennek igen súlyos következményei lehetnek. Nyíltan ki is mondta, hogy, ha a devizahitelek forintra való átváltásakor egyszerre zúdul a devizapiacra a sok milliárd svájci frank „kivásárlására” szánt több mint háromezer milliárd forint, akkor az olyan mértékben küldheti padlóra valutánkat, hogy a kétszeresére n? a benzin ára.

A benzinárakra való hivatkozás professzionális kommunikációs fordulat, hiszen a taxisblokád óta pontosan tudjuk, hogy a polgárháború kirobbantásának legkézenfekv?bb módja lehet a drasztikus üzemanyagár-emelkedés. A nyilatkozat egyben azt is jelzi, hogy a bankok változatlanul tartják magukat ahhoz a ma már vélhet?leg minden alapot nélkülöz? feltevéshez, miszerint a forintban folyósított devizahitelek mögött részükr?l valóságos deviza hitelfelvétel áll. Ebb?l viszont az is kiderül, hogy ugyan saját lábra álltunk, de folyamatosan jelen vannak és harcra készek azok az er?k, amelyek nemcsak általában a harcra, de akár „saját lábunk” amputálására is készek, ha a helyzet úgy hozná.

Kétségtelen tény tehát, hogy Orbán Viktor teljesen megalapozottan használta a forradalom és szabadságharc kifejezést a 2010-es választások kampányában, de utána is, mint a saját lábra állás dönt? fontosságú eszközét. Ám az már akkoriban is világosan látszott, hogy a saját lábra állásunk feltételeinek megteremtése beláthatatlan méret? áldozatokat igényel az egész magyar társadalomtól. Az a háborús állapot tehát, amely köztünk és a globális pénzhatalmi rendszer között jött létre, elkerülhetetlen volt ugyan, ám most a ciklus végéhez közeledve elkerülhetetlen a pontos számvetés is.

Egy ?szinte és komplex költség-haszon elemzéssel talán közelebb kerülnénk annak a kérdésnek a megválaszolásához, hogy vajon megérte-e vállalni az áldozatokat a saját lábra állásunk eddig elért szintjéért. Persze ne kergessünk illúziókat, alig több mint fél évvel az újabb sorsdönt? választások el?tt a kommunikációs szempontok mindent felülírnak, és az elemzések szelektív módon mindig az elemz? számára kedvez?nek tartott mozzanatokra összpontosítanak. A helyzet drámaisága azonban megköveteli a tisztánlátást. Már csak azért is, mert bárki nyeri meg a jöv? évi választásokat, a nemzet saját lábra állásának kérdése azt követ?en legalább annyira megkerülhetetlen kérdés marad, mint amennyire már az ma is.

Bogár László – magyarhirlap.hu

Ajánló